

Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou...

2. Korintským 5:10

Boh je plný milosti a bohatý v milosrdenstve. Písmo však zjavuje, že Bohu patrí aj úrad Sudcu (pozri napríklad Jeremiáš 9:24). Boh Otec súdi spravodlivo (1. Petrov 1:17). Otec sa však rozhodol, že všetok súd odovzdá Synovi: „*Lebo Otec nesúdi nikoho, ale všetok súd oddal Synovi... A dal mu právo a moc konať i súd, pretože je Synom človeka*“ (Ján 5:22 a 27).

V súvislosti s témou čísla „Ospravedlnenie v Kristovi“ je prirodzene na mieste otázka: „Prídu ospravedlnení v Kristovi na Boží súd? Budú tí, ktorí sú už ospravedlnení, ešte súdení?“ V priereze ľudských dejín Písmo zjavuje viaceré Božie súdy. Teraz si však všimneme len súd, ktorý sa týka tých, ktorí sú „ospravedlnení v Kristovi“.

Ako už bolo uvedené v predchádzajúcich článkoch, Písmo jasne hovorí, že ospravedlnenie pred Bohom je na základe našej viery v Krista a to bez ohľadu na naše dobré skutky: „*A tak usudzujeme, že sa človek ospravedľňuje vierou bez skutkov zákona.*

“ (Rímskym 3:28) a tiež: „

Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.

“ (Efezským 2:8-9).

Byť ospravedlnený znamená byť bez viny pred Bohom. Predsa však Písmo uvádza, že „...*my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby si jeden každý odniesol to, čo načo vykonal skrze telo, už či bolo dobré či zlé*

“ (2. Korintským 5:10). Rovnako aj: „

...Lebo sa všetci postavíme pred súdnou stolicou Kristovou

“ (Rímskym 14:10). Kontext textov, ako aj texty samotné, ukazujú, že sa v nich hovorí o

ospravedlnených (spasených) ľudí. Nie sme ospravedlnení (spasení) na základe dobrých skutkov, lebo od budúceho hnevu sme zachránení len a len vierou v Krista. A predsa sa všetci ospravedlnení postaví pred súdnu stolicu Kristovu.

Aký bude charakter súdu, ktorý bude takto Kristus nad svojimi ospravedlnenými vykonávať?

Musíme hneď na začiatku uviesť a zdôrazniť, že tento „súd ospravedlnených“, ktorý vykonáva Kristus na svojej súdnej stoli, nebude súdom odsúdenia. Ospravedlnení budú stáť pred súdom, ale nebudú odsúdení. Nebude sa tam rozhodovať o udelení alebo neudelení večného života; o ich zavrnutí alebo nezavrnutí. Je nesmierne dôležité si uvedomiť, že veriaci v Krista, ospravedlnení v Kristovi, už bol zbavený všetkej viny a hrozby odsúdenia do zatratenia. To je uvedené na rôznych miestach v Písme, napríklad:

„Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho“ (Ján 3:18). Tu je zreteľne urobená hranica medzi veriacim v Krista a neveriacim. Skutočný veriaci v Krista (ospravedlnený) už nebude odsúdený, ale neveriaci je už odsúdený na základe svojej neviery („neverectva“). V Jánovom evanjeliu sám Pán Ježiš Kristus uisťuje: „*Amen, amen vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd*“ (iné preklady: „*nepríde na odsúdenie*“).

), ale prešiel zo smrti do života

“ (Ján 5:24). Tu Pán veriacemu v neho dáva uistenie, že „už má večný život, už prešiel z duchovnej smrti do života a už nikdy nebude odsúdený“. Rovnako píše aj apoštol Pavol a uisťuje o slobode od odsúdenia slovami: „

A tak teraz už ničo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha“

(Rímskym 8:1). Podľa Ducha chodia tí, ktorí uverením v evanjelium dostali Svätého Ducha (Galatským 3:2 a 5) a ktorí vo svojom každodennom živote Duchom umŕtvujú skutky tela (Rímskym 8:9 a 13).

Tieto miesta Písma zhodne a jasne ukazujú, že veriaci v Krista, ospravedlnení, nikdy nebudú musieť stáť pred súdom, výsledkom ktorého by bolo konečné odsúdenie a večné zatratenie (zavrhnutie). Opravdoví veriaci v Ježiša Krista nikdy nebude musieť byť súdený za hriechy, ktoré vykonal. Jeho hriechy boli odsúdené a potrestané na Ježišovi Kristovi na Golgotskom kríži.

Ak pre ospravedlneného už nie je možnosť konečného odsúdenia do zatratenia, z akého dôvodu sa teda ešte postaví pred súdnu stolicu? Aký je účel súdu pred súdnou stolicou Kristovou?

Pred súdnou stolicou Kristovou sa bude rozhodovať o veciach, ktoré jeden každý z nás vykonal skrze telo. To sú skutky a správanie sa veriaceho počas jeho pozemského života po ospravedlnení.

Text druhého listu Korinským 2:10 ďalej poukazuje na to, že každý čin (skutok), ktorý ospravedlnený tu na zemi vykonal, patrí do jednej z dvoch skupín: je buď „dobrý“ alebo „zlý“. Každý jeho čin má jednu z týchto dvoch hodnôt. Iná možnosť neexistuje. Skutky, ktoré nie sú vykonané podľa Božej vôle a vo viere a poslušnosti, sú Bohu neprijateľné, sú „mŕtve“. Všetko, čo robíme, máme robiť ako pre Pána (Kolosenským 3:23).

Ospravedlnený tu bude súdený vzhľadom na svoje skutky, vzhľadom na službu vykonanú Kristovi. Účelom súdu bude stanoviť odmenu, ktorá každému spasenému, ospravedlnenému, patrí. Tento súd nebude súdom duše, ale súdom jeho diela:

„Podľa milosti Božej, ktorá mi je daná, ako múdry staviteľ položil som základ, a iný stavia naň. Ale každý nech hľadá, ako naň stavia. Lebo iný základ nemôže nikto položiť mimo toho, ktorý je položený, ktorým je Ježiš Kristus. A ak niekto stavia na ten základ zlato, striebro, drahé kamene, drevo, seno, slamu - jedného každého dielo vyjde najavo, pretože to ten deň ukáže, lebo sa zjaví v ohni. A jedného každého dielo, aké ktoré je, sám ten oheň skúsi. Ak ostane niečie dielo, ktoré postavil na základ, dostane mzdu; ak zhorí niečie dielo, bude mať škodu, a on sám bude zachránený, ale tak ako skrze oheň.“ (1. Korinským 3:10-15).

Dnes je ešte deň milosti a čas naplňania Božej vôle. Múdroťou týchto dní je poznávanie a milovanie Ježiša Krista, a to toho ukrižovaného, a služba Jemu, ako vyznáva aj apoštol Pavol, ktorého Kristus poslal kázať evanjelium (1. Korinským 1:17): *„Lebo som nebol usúdil vedieť niečo iné medzi vami okrem Ježiša Krista, a to toho ukrižovaného“* (1. Korinským 2:2).

A všetko, čokoľvek činíte, robte z duše ako Pánovi a nie ľuďom vediac, že od Pána vezmete odplatu dedičstva, lebo Pánu Kristovi slúžite

Kolosenským 3:23-24